

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1599/2563

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 5, ป.วิ.อ. มาตรา 19, ป.วิ.อ. มาตรา 20, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.อ. มาตรา 357, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยจะส่งมอบนาฬิกาของกลางที่ประเทศกัมพูชา แต่จำเลยแจ้งหมายเลขบัญชีธนาคาร ก. ที่อำเภออุบลราชธานี จังหวัดสระแก้ว ให้ ว. โอนเงินค่านาฬิกาเข้าบัญชีดังกล่าว ถือว่าจำเลยในฐานะตัวการได้กระทำความผิดในราชอาณาจักรไทย ตาม ป.อ. มาตรา 5 และมาตรา 6 เมื่อการกระทำของจำเลยกับพวกเป็นกรณีความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในท้องที่หนึ่งเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 19 (2) และ (3) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมาซึ่งเป็นท้องที่ที่จับจำเลยได้อยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ มิใช่กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดราชอาณาจักรไทยอย่างเดียวกันตาม ป.วิ.อ. มาตรา 20 เมื่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมาทำการสอบสวน การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครราชสีมา

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335, 336 ทวิ, 357 และให้จำเลยร่วมกันคืนหรือชดเชยราคาทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายท้ายฟ้องไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 จำคุก 4 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง (เดิม) ประกอบมาตรา 83 จำคุก 2 ปี ข้อหาอื่นและคำขอให้จำเลยคืนหรือชดเชยราคาทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายไม่ได้คืนท้ายฟ้องเป็นเงิน 3,820,000 บาท แก่ผู้เสียหายให้ยก จำเลยฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาในศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2559 มีคนร้ายหลายคนร่วมกันเข้าไปในบ้านเลขที่ 301/40 ซึ่งเป็นเคหสถานของนายวิมล ผู้เสียหาย และใช้วัตถุของแข็งไม่ทราบชนิดและขนาด จัดแฉะ ทบทำลายประตูบ้านด้านหลัง ประตูห้องนอนและประตูห้องพระ จนเสียหายหลุดออกอันเป็นการทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์สินและผ่านเข้าไปในเคหสถานของผู้เสียหาย จากนั้นร่วมกันลักเอานาฬิกาข้อมือ 16 เรือน พระรูปเหมือนหลวงพ่อกุณปี 33 จำนวน 15 องค์ พระสังกัจจายน์ หลวงพ่อกุณปี 33 จำนวน 15 องค์ พระหลวงปู่ดูลย์กำแพงแสน 3 องค์ พระไม้ทราบรุ่นและชนิด 2 กล้อง รวม 20 รายการ เป็นเงิน 5,020,000 บาท ต่อมาวันที่ 28 มิถุนายน 2559 นายพงศ์ภพ ซึ่งเป็นผู้ชื้อนาฬิกาห้อยพาเต๊ะ รุ่น 5712/1A /001 ของกลาง ราคา 725,000 บาท จากนายณัฐ แต่จำเลยเป็นผู้นำมาให้นายวิมลปรกรณ์ และนายวิมลปรกรณ์มอบนาฬิกาของกลางดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมา ผู้เสียหายรับคืนแล้ว ส่วนความผิดฐาน

ร่วมกันลักทรัพย์ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ ความผิดฐานดังกล่าวจึงยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า การสอบสวน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครราชสีมาหรือไม่ เห็นว่า การ กระทำความผิดฐานรับของโจรของจำเลยกับพวกเริ่มขึ้นตั้งแต่เดือนมีนาคม 2559 ที่โต๊ะสนุกเกอร์ ที่ตั้งอยู่ที่ซอยพัฒนาการ 30 กรุงเทพมหานคร การกระทำของจำเลยกับพวกเป็นลักษณะ แบ่งหน้าที่กันทำ โดยนายกัมปนาทชัชชวนให้นายวิศปกรณซื้อนาฬิกาของกลางที่ซอยพัฒนาการ 30 กรุงเทพมหานคร และพาไปประเทศกัมพูชา แต่นายกัมปนาทรอที่อำเภอรัฐประเทศ จังหวัด สระแก้ว ส่วนนายกอล์ฟและจำเลยอยู่ประเทศกัมพูชา แม้จำเลยจะเป็นเพียงผู้ส่งมอบนาฬิกา ของกลางที่ประเทศกัมพูชา แต่จำเลยเป็นผู้แจ้งหมายเลขบัญชีธนาคารกสิกรไทยที่อำเภอรัฐ ประเทศ จังหวัดสระแก้วให้นายวิศปกรณโอนเงินค่านาฬิกาเข้าบัญชีดังกล่าว ถือว่าจำเลยใน ฐานะตัวการได้กระทำความผิดในราชอาณาจักรไทย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5 และมาตรา 6 ต่อมาวันที่ 13 ธันวาคม 2559 จำเลยมามอบตัวตามหมายจับ เมื่อการกระทำของจำเลยกับพวก เป็นกรณีความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง เป็นความผิด ต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 19 (2) และ (3) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองนครราชสีมา ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับจำเลยได้อยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ มิใช่กรณีความผิด ซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกอาณาจักไทยอย่างเดียว ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 20 ซึ่งอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบ เมื่อจำเลยมามอบตัวตามหมายจับ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมือง นครราชสีมาทำการสอบสวน การสอบสวนจึงขอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีต่อ ศาลจังหวัดนครราชสีมา ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะ เพิ่งยกขึ้นยกขึ้นฎีกา มิได้ยกขึ้นในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็ตาม ก็ไม่ต้องห้ามตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ฎีกาของ จำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อมาว่า จำเลยกับพวกร่วมกัน กระทำความผิดฐานรับของโจรหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยเป็นผู้ส่งมอบนาฬิกา ของกลางให้ที่ประเทศกัมพูชา เมื่อจำเลยกับพวกร่วมแบ่งหน้าที่กันทำและจำเลยช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ซึ่งจำเลยยอมรับว่านาฬิกาของกลางราคาต่ำกว่าราคาที่แท้จริงมาก ขั้นตอนใน การซื้อขายนาฬิกาซับซ้อน ไม่ใช่การซื้อขายนาฬิกาโดยทั่วไป พฤติกรรมของจำเลยจึงเป็นการ ช่วยจำหน่ายโดยรู้อยู่แล้วว่านาฬิกาของกลางได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยจึงมีความผิดฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เฉลิมชัย ศรีเลิศชัยพานิช · วิชิต ลีธรรมชโย · วิบูลย์ แสงชมภู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1599/2563>